

LA TAULA TORNAVA A BRILLAR. IMPOL·LUTA. Resplendent. El bitllet de deu euros seguia arrufat sobre el cristall, en forma de canut i amb la punta lleument maculada. La pols blanca havia desaparegut a l'instant. Amb un simple moviment de coll, la ratlla perfectament alineada amb la targeta, utilitzada amb precisió quirúrgica i destresa, s'havia esvanit. Suava. Malgrat ser un dels dies més transcendents de la seva vida, seguia tens i rígid, incapaç de separar-se ni un míser centímetre del respatller de cuir des d'on havia signat el paper que havia de canviar-li el futur. Les gotes recorrien lliurement el seu rostre, no només per la xafogor espantosa de la càlida nit mediterrània, també pel temor que un d'aquells maleïts fotògrafs que s'atapeïen a pocs metres d'aquella sala, a un sol pis de distància, captessin per algun forat aquella idiotesa sobrera. Una nova temeritat de l'execrable geni de l'Hernández.

Després de llençar un sonor sospir plaent i desplomar-se sobre el sofà, colpejant-lo a l'espatlla amb matusseria, el maleït animal va fer-li un gest al president, oferint sense cap tipus de vergonya la caixeta daurada on guardava la pols. L'al·ludit rebutjà amb un somriure còmplice i, havent buidat la copa d'una glopada voraç, s'esmunyí al bany mentre es desfeia el nus opressor de la corbata: les formalitats havien conclòs. Es van quedar sols per primera vegada. L'advocat

i el director esportiu feia estona que s'havien acomiadat. L'últim a marxar havia sigut l'amic inseparable del president, un personatge rabassut i divertit que, amb dos whiskys a sobre, havia rebut l'ordre del seu superior —revestida de consell paternal— d'abandonar la reunió i anar-se'n a casa. “No et paris fins que arribis”, va etzibar-li amb to sarcàstic. “L'últim cop va recórrer mitja ciutat sense casc i fent esses”, va postil·lar el mandatari entre rialles després que la porta es tanqués.

—Relaxat, Guillermo. Ets ric.

El primer en el que pensava l'Hernández era en els diners. Aquell tros d'ase era un autèntic mercenari, dels bons, tan eficaç com insaciable. Mai no en tenia prou. Ell mateix havia sigut testimoni de la seva capacitat per negociar i aconseguir tot el que havien fixat prèviament. Tot. Fins a l'últim ral. Malgrat que davant hi tenia un home experimentat, que les havia vist de tots els colors, avesat als tripijocs habituals d'espècimens com l'Hernández, el seu agent li va xuclar tota la sang.

—Tu també seràs ric —va afegir ell després d'una pausa—. A costa meva.

El representant va lliscar lentament el dit índex per la seva boca, recorrent amb suavitat els llavis, assaborint la frase que li havien etzibat amb certa malícia. Quan va cessar el moment de gaubança, atacà la copa impetuosament. Pel que semblava, l'Hernández patia fins i tot més que ell el clima asfixiant de la ciutat.

—Tu segueix corrent i jo seguiré bevent whiskys a la teva salut... A costa teva —va remarcar amb sarcasme—. Els has de demostrar a tots aquests cabrons que ets el número u.

—El millor ja juga aquí.

L'Hernández va dibuixar un gest despectiu, però no pogué rebatre el comentari. El president sortia del bany, ja sense corbata, amb un parell de botons descordats de la camisa. El pin amb els dos colors del club, a joc amb la corbata

absent, ressaltava sobre l'americana gris d'en Jordi Roca. Així s'anomenava l'home que l'havia portat des de Buenos Aires. Va fregar-se el nas mentre se servia una nova copa. Els ulls li brillaven, encesos com dues esferes centellejants. Ell també havia tancat una operació complexa i arriscada. Pel dematí, recent aterrats i instal·lats en la furgoneta que l'entitat els havia habilitat, l'Hernández li havia llançat sobre els genolls dos diaris esportius. "60 milions", ressaltaven ambdues portades amb lletres gegantines. Durant el trajecte fins a l'hotel va tenir temps suficient per fullejar els dos diaris i fer-se una idea del que l'esperava a partir d'ara. Li va fer gràcia l'anàlisi detallada —gairebé malaltissa— que havia dut a terme un periodista sobre el seu joc, una llista de les seves principals virtuts a l'hora de moure's sobre la gespa: No n'havia encertat ni una. "Haurà vist sencer algun partit meu? O amb quatre vídeos de YouTube n'haurà tingut prou per fer-se passar per especialista en futbol argentí? Quantes bajanades!", li va dir al seu pare, visiblement enutjat.

La Babosa —el nom que utilitzava el seu pare per referir-se a l'Hernández— havia deixat clar des d'un inici que els pares havien de mantenir-se en un segon pla fins a la presentació. Amb el consentiment d'en Guillermo, els envià a l'hotel a descansar mentre ell i la nova estrella del futbol europeu —com el motejava amb certa sorna el representant— acabaven de perfilar l'acord amb el nou club. Tot i que durant mitja hora ben bona el seu pare va rondinar i maleir l'Hernández mentre bracejava iradament, no va poder evitar quedar-se palplantat, amb la boca entreoberta enmig d'un insult, davant la porta corredissa de la furgoneta que els recollia de l'hotel per dur-los a l'estadi. El cop de porta de l'Hernández va ser com una patxada cruel al bell mig de la boca. Rere el vidre, el Guille —així el coneixien a casa des que era un marrec— suplicava perdó amb el rostre al seu pare. Aquella mateixa cara ferida se li va aparèixer mentre el president s'acomodava en una fastuosa poltrona de pell i

panteixava sonorament per alleujar les tensions acumulades després d'una jornada interminable.

—He d'avisar el vell —tímid.

—El maleït vell deu estar dormint. No fotis, Guille. Relaxa't! —va etzibar-li abans de centrar l'atenció de nou en el seu company de festa—. Tranquil, *presi*, que en el terreny de joc no és tan tímid.

—Perquè ja està tot signat... —va saltar entre riures en Roca.

No aconseguia vèncer la rigidesa. Des que havia pujat a l'avió, gairebé trenta hores abans, que se sentia tens i incòmode pel pas que feia en la seva curta carrera. Amb la signatura que havia estampat al contracte, i que el convertia en milionari, la seva vida donava un canvi de rumb brusc. S'havien acabat les partides al bar amb la colla. Els cànctics eixordadors de la Bombonera quedaven enrere. També la Daniela. El seu pare l'havia obligat a acabar la relació. “Té'n vas a Barcelona, *pendejo*. No necessites una *mina*¹ de Buenos Aires. Allí n'hi ha centenars com ella.” En realitat, s'intentava convèncer a si mateix que no sentia res especial per aquella noia, però les paraules del vell van doldre-li més del que es pensava. Tot i haver acceptat la imposició paterna, el va culpar per la intromissió: ell no era ningú per decidir sobre la seva vida sentimental. Potser per això, per la ferida que duia, participava del joc de poder que s'havia establert entre l'Hernández i el seu pare, i li feia pagar a aquest últim acceptant les falòrnies de l'agent.

—El míster sap com estan les coses?

La pregunta de la Babosa el va treure de la seva letargia. No entenia el significat d'aquelles paraules.

—Al camp no podem ficar-hi el nas, tot i que alguna cosa podrem fer si va bé o molt malament... —va fer una pausa i va mirar amb severitat el Guillermo—, que no

1. Noia.

passarà. Però no et preocupis que farem la nostra feina. Tenim un any per fer funcionar la maquinària i t'asseguro que és infal·lible: la temporada que ve, si fas bé les coses, seràs el nou ídol de l'afició.

—I el João? —incrèdul—. Ell és el millor jugador del món.

En Roca i l'Hernández van posar-se a riure sonorament. Es va sentir humiliat per la complicitat d'aquells dos personatges sinistres que s'aprofitaven de la seva innocència. Els podia veure les dents groguenques, la gola vermellosa per on brollava la burla inclement a la seva figura, els ulls brillants per l'efecte de l'alcohol i la set de glòria i diners que ambdós tenien. Va arquejar les celles per deixar palès el seu enuig.

—Ja t'ho explicarà aquest —el president va assenyalar l'agent mentre omplia novament les copes—. Tu juga, guanya't l'estadi i nosaltres farem el nostre treball. Si el públic és teu, l'any que ve seràs el nostre jugador franquícia.

Després de buidar la copa i una nova —i costosa— abdominal de l'Hernández per netejar la taula de la pols blanca, van decidir posar punt i final a la jornada maratoniana. Estava exhaust; la calor enganxosa i els nervis s'ajuntaven amb les hores d'incomoditat a l'avió i el tedi de les negociacions, en les quals ell s'havia de mantenir al marge, a mercè del seu ambiciós agent. A la porta de les oficines només quedava el guàrdia de seguretat, fullejant una revista; ja no hi havia rastre de l'incessant moviment d'empleats i directius aduladors que li havien presentat en arribar. Rere el vidre, va veure un parell de figures tirades contra el ciment d'una rampa.

—Han aguantat pocs —va deixar anar el president mentre s'arreglava l'americana—. Mai veuràs un fotògraf sol, si el d'un diari hi és, el de la competència apareixerà just darrere. Com un tingui l'exclusiva i l'altre no, els seus caps el penjen.

En Roca va sortir primer, amb un somriure encisador, saludant els dos joves, que es van apressar a preparar les càmeres. Els flaixos van començar a brillar enmig de la penombra que regnava a l'esplanada, on només quedaven ja un parell de vehicles. Malgrat el cansament, intentà oferir un rostre alegre i confiat, una de les coses a què l'havia obligat a millorar l'Hernández els últims mesos. Des que va aparèixer l'opció de saltar a Europa havia treballat amb una noia que el va ajudar a depurar qüestions de comunicació, les expressions facials i la gesticulació per transmetre confiança i quedar bé davant de la càmera. “Ets un producte de màrqueting”, li repetia la Babosa una i altra vegada. Al principi, les classes li van semblar una idiotesa, però s'ho va acabar passant bé.

—No us hem fet esperar molt, només són dos quarts de tres —va deixar anar el mandatari als fotògrafs.

Fins que no van endegar-se les converses amb el seu nou club, un parell de mesos abans de l'estiu, el Guille no sabia res sobre un idioma anomenat *català*, ni tan sols que existís un lloc del planeta que es digués *Catalunya*. Cada cop que canviaven d'idioma i deixaven anar una inintel·ligible retòrica vertiginosa, s'angoixava. Alguna paraula solta caçava, però era incapaç de comprendre què deien. La primera vegada que li van argumentar que el català era similar al castellà, li sortí de dins un sincer “y un carajo”. L'aterria pensar que havia d'aprendre aquell idioma, predominant a la seva nova realitat. Un executiu, en una de les últimes reunions a Buenos Aires per llimar serrells del nou contracte, li havia suggerit que fes classes particulars per familiaritzar-se amb aquella sonoritat desconeguda. Fins i tot, al punt 1.2.7. del contracte que acabava de segellar amb el seu nou club, s'hi afegia un article que l'obligava a implicar-se per aprendre l'idioma local: “Realitzar els màxims esforços per integrar-se a la societat catalana respectant-ne i assumint-ne els valors culturals, compromentent-se especialment en l'aprenentatge

de la llengua catalana”. “Collonades de l’anterior president”, va etzibar en Roca quan observà que el rostre del Guille mutava en llegir aquell punt del redactat. Ell no era bo en això de les llengües. Ni anglès ni català. A ell, que li donessin una pilota i les seves cames ja parlarien.

Va pujar al vehicle del president, que havia acomiadat el xofer unes hores abans, quan va intuir que la festa amb l’Hernández s’allargaria més del compte. Al Guille ja no el comptava com a part de la diversió, ja que, des de l’inici de la vetllada, es va quedar al marge de la complicitat i dels excessos que s’havien dut a terme dins del despatx presidencial. La Babosa emetia un so molest quan respirava: quan els seus pulmons expulsaven l’aire, el seu cos replet de grassa emetia una vibració ronca que l’impedia concentrar-se. En Roca, que no portava sobre seu les quinze hores d’avió i aeroports, seguia animós, bolcat en una explicació tediosa sobre la construcció del nou estadi. O, almenys, això és el que va entendre el Guille, somnolent i allunyat de la loquacitat de l’interlocutor. “Ens han donat via lliure per fer el que vulguem”, va sentir que deia el president, ja sense saber si seguia parlant de l’estadi o havia canviat de tema. Per sort, l’hotel era a prop. Després d’un adeu apressat amb en Roca i una breu xerrada amb l’Hernández —que seguia amb els ulls vermellors i se’n va anar cap al bar de l’hotel quan s’acomiadà—, es va refugiar a l’interior de la suite, no sense abans parer l’orella sobre la porta de l’habitació dels seus pares. Necessitava parlar amb el seu vell per buidar-se. A mesura que era conscient del canvi que li venia per endavant, l’estómac se li encongia. Un suau soroll compassat és l’únic que va sentir a l’altre costat de la fusta. El vell dormia com un tronc. Així doncs, sense poder sincerar-se amb ningú, amb el pes de la culpabilitat que arrossegava des de feia hores, es va llançar sense ni tan sols desvestir-se sobre l’enorme llit de la fastuosa habitació on s’havia instal-

lat. Mitja hora més tard seguia en la mateixa posició, tot i el cansament acumulat no podia agafar el son. Massa coses, massa dubtes. Tenia por. Tenia vertigen del tomb que havia donat la seva vida.

Va tardar uns segons a ubicar-se i ser conscient del lloc on era. La llum que es filtrava pel finestral el castigava sense misericòrdia. Incapaç d'aixecar el cos anestesià del matalàs, es va camuflar sota un coixí per eludir els raigs abjectes. Als deu minuts, després d'un ganyol de maledicció, va començar a desemperesir-se. Va consultar el mòbil que li indicava dues trucades perdudes del seu pare. Potser sí que en algun moment havia tingut la sensació de sentir la melodia del telèfon, però li mancava lucidesa per recompondre els records confusos i inconnexos de la nit. Després d'una llarga dutxa es va convertir novament en un ésser humà racional i bípede. En menys de dues hores havia de vestir-se de curt per saludar els seguidors des de la gespa i asseure's davant els periodistes, que el cosirien a preguntes estúpides. A la tarda, tocaven les analítiques i les proves físiques, l'epíleg a una sèrie interminable de controls que s'havien iniciat amb la visita d'un metge del club que s'havia desplaçat fins a Buenos Aires per fer-li una revisió minuciosa. Quan es va asseure davant del seu pare al saló de l'hotel, els llavis es van segellar. Ja no li venia de gust exposar la seva vulnerabilitat com pretenia la nit anterior. El nus a l'estómac ja no l'asfixiava tant, l'angoixa s'havia dissipat.

L'Hernández va arribar puntual i fresc a la cita, com un torrent desbocat, movent el seu cos enorme de manera incessant, sense rastre dels whiskys que havia encadenat al despatx d'en Roca i al bar de l'hotel. Fins i tot l'agent va suavitzar les formes amb el pare, rebaixant la tensió que sempre dominava l'ambient quan coincidien.

© Albert Llimós Bifet, 2022
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S.L, 2022
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
www.pageseditors.cat
editorial@pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2022
ISBN: 978-84-1303-393-8
DL: L 578-2022
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S.L
www.bobala.cat

◀ imprès a lleida ▶

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.